

Jak pojmenovat současný aktivismus?

 zvedavec.news/komentare/2022/12/9459-jak-pojmenovat-soucasny-aktivismus.htm

Současná doba sice nese název **postmoderna**, ale to nic neříká o obsahu doby. Jestliže chceme pojmenovat novou aktivitu tak, aby odpovídala své ideové podstatě, musíme pochopit na čem je aktivita založena a co chce. To není dodnes zcela jasné a musíme tedy pochopit sociální děje, které aktivita provokuje.

Rozdělený národ

Národ je rozdělen nikoliv z důvodu nějakého štvání a nadávání na politické scéně (tedy z nějakého formálního důvodu), ale tato scéna a celý národ jsou rozděleni útokem aktivistů, kteří pracují v různých módech, ale společně se vyznačují **apostází**, tedy **opuštěním národního principu a přijetím univerzalistických ideálů**. To má obrovský důsledek na chápání politiky, ale hlavně morálních principů. Vznikají otázky: Je morální zrazovat národní zájmy? Přirozený **patriot** řekne, že samozřejmě ne. Pro apostatu to ovšem neplatí, obvykle se tím nechlubí, ale necítí nutnost se řídit nějakými pravidly ohledně upřednostnění národních (nebo státních) zájmů, jeho apostáze jej zájmům národa vzdálila.

Aktivisté mají různé ideály, někteří jsou neomarxisté a jejich ideologie je jim nadevše, jiní jsou neoliberalové a vyznávají svobodný obchod a nezávislost na státních institucích. Apostáze od národa není jen záležitostí hodnot, ale i celkového života v globálním světě, slábnutím významu češtiny v životě, práce pro globální oligarchy, odklon od lokální kultury ke světové, mezinárodní přátelské vztahy, transmontanismus. Pojem národní kultury, stejně jako pojem křesťanského náboženství slábne, jsou to hodnoty považované za nepotřebné. Nikoliv ovšem pro všechny, a proto vzniká konflikt. Opřít se přirozeně o pilíř národní kultury je opatření nepřiliš pevné, a tak se patriotismus udržuje spíše ideologickou vizí, která už slábne i ve státních institucích, nemá oporu v mocenských složkách. Přesto se

v poslední době patriotismus probouzí, protože vznikají ohrožující situace vyžadující sounáležitost, která ovšem potřebuje identitu a ta opět zase potřebuje být vztažena k rodnému společenstvu. A najednou chybí lidé dostatečně stateční nadřazující zájmy společenstva nad svoje vlastní.

Jan Keller tvrdí, že současná politika je hybridní a skládá se ze dvou částí (viz knihu Hybridní politika): „**Neomarxismus** klade důraz na **autenticitu individua**. V zásadě se tím míní dvojí. Jednotlivec se cítí být vyvázán z jakéhokoliv sociálního určení a náležení, domnívá se, že je konstruktérem svého vlastního života. Každý sám určuje, čím je a čím se stane. Druhou stránkou autenticity je důraz na význam čistě osobních vztahů a odpor proti vztahům neosobním a proti jakékoliv hierarchii. Každá autorita je podezřívána utlačovat, manipulovat a dominovat, zbavit individuum moci nad sebou samým.... Neomarxistický individualismus zpochybňuje začlenění jednotlivce do společné kultury, neuznává náležení k historické kolektivitě, k určité zemi a jejím tradicím a institucím. To považuje za projev omezenosti a za podhoubí xenofobie. Za znak autenticity považuje emoce a pocity, které klade proti neosobnímu světu s jeho pravidly. Ve veřejných debatách považuje výraz emocí za vyšší autoritu ve srovnání s věcnou argumentací. Je ochoten naslouchat jen těm, kteří říkají totéž, co on. Ostatní je vše zpozdlé a reakční.... Je nekonečně (až naivně) optimistický, věří, že je možno vymýtit Zlo ve prospěch Dobra, kterého je právě on představitelem a je si jist vítězstvím univerzálního bratrství, těch, kteří ho v jeho víře podporují.“

Neoliberalismus popisuje Jan Keller takto: „Ústředním prvkem individualismu je **autonomie osobnosti**... Každý se má stát iniciátorem vlastní změny, podnikatelem se svým vlastním životem.... Každý má naprostou svobodu začlenit se do firemních cílů. Každý má být neomezeně inovativní v rámci toho, co se od něj očekává. Jedná se o kontrolovanou autonomii, kdy je dovoleno kultivovat svoji nezávislost, svobodu a kreativitu.“ K tomu dodávám,

že neoliberalismus tvrdí, že bojuje za otevřený globální svět volného pohybu zboží, peněz a lidí. Jan Keller tvrdí, že oba ideové směry si v cestě nestojí, přestože vzešly z rozdílných původních ideálů, a tvoří jakousi hybridní politiku.

Přesto mají oba směry společný **egocentrismus**, tedy centrem je člověk jednotlivec. Společnost jako by nebyla, její zájmy jsou nepodstatné, protože jednotlivec je smrtelný a budoucnost přesahující jeho život jej nezajímává.

Josef Krob (viz kniha Hledání času, místa, smyslu) udává, že „postmoderní filozofie upozorňuje na nepřehlédnutelný význam pozorovatele (subjektu) v roli poznávání a při současném odmítnutí novověkého důrazu na objektivnost zdůrazňuje rovnoprávnost všech výpovědí o světě, které jsou považovány za stejně hodnotné, mezi kterými **nemá smysl hledat výpovědi pravdivé či nepravdivé** (post-pravdivý svět). Celé dosavadní snažení vědy je postmodernou považováno za příběh, jehož vyprávění se již chýlí ke konci a který je stejně legitimní jako jakýkoliv jiný příběh, jakékoliv jiné vyprávění, byť by jeho autorem byl třeba šaman provádějící svoje rituály.“ Vše tedy záleží na postoji jednotlivce, který má vyšší hodnotu než realita, pravda, objektivita, racionalita. Z tohoto vyjádření vyplývá prvořadý význam subjektivismu, tedy důležité je to, co si jednotlivec myslí a chce, nikoliv to, co chce společnost, co vyžaduje příroda, co je nutné k přežití. Opět vidíme egocentrické směřování a vyřazení jakékoliv sociocentrické ideje.

Současný aktivismus je tedy v podstatě egocentrický, byť by se týkal jakýchkoliv na pohled nesouvisejících aktivit. Egocentrická je školní inkluze, kde se jedná o začlenění poškozených dětí do normální výuky, kterou narušují, protože toto dítě jako jednotlivec je důležitější než společnost, která trpí špatnou výchovou všech dětí. Egocentrické je používání dokonalé antikoncepce, protože už není jen k zamezení přelidnění, ale je nástrojem vymírání. Egocentrické je vykořisťování přírody a znečišťování prostředí. Egocentrický je

hédonismus zbavující se povinností k rodině, národu a státu. Egocentrismus je slepý k ohrožením společenstva a lidé v jeho módu jednající podléhají snadno zhoubným ideologiím.

Apostáze od národa není nějaké renegátství, tedy zrada jednoho národa a přechod ke druhému, je to apostáze do prázdného globálního prostoru nesměřující ke konkrétnímu vnějšímu objektu, ale směřování jen k sobě (egocentrismus), je to zbavení se závislosti na přirozených principech života, ke kterým rodina, obec, národ a stát patří. Zájmy jiných subjektů, než je vlastní stát, apostata upřednostňuje proto, že není zatížen identitou k národu a tyto cizí subjekty mu nabízí výhody. Také to může být proto, že jejich nátlak je veliký a apostata nevidí důvod pracně hájit národ, ke kterému nemá vztah.

Apostáze je součástí egocentrismu a zbavuje se demokracie

Člověk západní civilizace se tak dlouho osvobozoval (zpočátku od nadvlády despotů), až se osvobodil i od vlastní přirozenosti, okolní svět nevidí vcelku, ale jen z hlediska vlastních zájmů. Uznává jen autoritu, která vyvíjí nějaké násilí. Autorita je jen nucená, obvykle přechodná a jen ta, která mu dává obživu a umožňuje hédonismus. Ztratil víru v jakékoliv přesahující hodnoty, ztratil Boha, vlast, rodinu (zůstal jen sex a hédonické požadavky). Jako dobro uznává jen charitu, tedy zase jen podporu jednotlivce. Spojování s druhými lidmi je jen v doméně momentálních zájmů. Normy vztahující se ke společenstvu ztrácejí na účinnosti a jsou pouze nástroji politiky. Jednotlivci vyžadují svoje práva nevyvážená povinnostmi, protože povinnosti není k čemu vztahovat, když chybí vlast. Následkem je též nespravedlnost, když postupně slábne úcta k vykonané práci, když se ztrácí hodnotící kritéria práce (není vlast, a proto není hodnota, která by kritérium tvořila).

Demokracie může být jen v patriotické společnosti, ve které se najde většina lidí státotvorných, ochotných k nezištné angažovanosti. Egocentrická společnost nevyjde z nekonečné série podvodů a

korupce, protože do politiky půjdou jen lidé hájící svoje zájmy, sloužící nějakým skupinám a subjektům, z nichž hlavní budou zahraniční, protože jsou vybaveny více penězi.

Postupně scénu ovládnou ideologie vyvyšující práva jednotlivců a antropologicky uspořádaných skupin nad zájem společnosti a její budoucnosti. Práva jsou ovšem velice iluzorní, když scénu ovládají už jen peníze a prosazuje se vůle donátorů. Takže nakonec jsou iluzorní práva jen nástrojem politiky proti přirozenému konzervatismu a patriotismu, který hájí společnost a chce od jednotlivce nezištnou angažovanost pro ni. Důsledný egocentrismus nemá jiné východisko než diktaturu, aby potlačil přirozené reakce konzervativců a vlastenců. Totalita je východiskem proto, že **egocentrista neuznává jinou autoritu než násilí**. Když se zbavil autorit přirozených a dobrovolných, když nemá úctu k přesahujícím hodnotám a tradicím, není nad ním (nad člověkem dokonale osvobozeným) nic jiného než vynucená autorita držící ve svých rukou jeho existenci. Vidíme, jak snadno přijímají cenzuru a apatati, protože oni za nic nebojují, oni svobodu slova nepotřebují, oni přece slouží diktatuře jakékoliv, salutují v pozoru komunistickému pohlavárovi stejně jako současné zahraniční moci.

Závěr

Podstatou konfliktu je ztráta identity se společností vyznačující se egocentrismem a ideologiemi na něm založenými (neomarxismem a neoliberalismem) a vedoucí k apatázi. Tímto posledním společenským jevem jsou dotčeni především patrioticky smýšlející lidé. Esenciální konflikt je v přirozené doméně mezi egocentrismem a lidovým konzervatismem, vrcholek konfliktu je v ideologické doméně mezi apataty a patrioty. Aktivismus projektující se do lidové konzervativní společnosti můžeme nazvat nejlépe **egocentrismem** (jakýmsi osvobozením člověka ode vsí společenské zodpovědnosti). K tomu poznamenávám, že liberalismus je název pro tuto aktivitu

nevhodný, protože byl už použit pro starší zcela jiné společenské jevy. Apostáze od národa je potom aktivita dalšího prosazování egocentrismu.

Správným pojmenováním je jasnější podstata konfliktu. Egocentristé se vyznačují odloučením od všech společenstev, nejen od národa, ale i od rodiny. Nesnaží se rodinu hájit, podporují svazky, které z principu děti nerodí a špatně je vychovávají; spolky jsou jen účelové; v politice se prosazují figury, nikoliv nezištní vlastenci, důležitá jsou jejich představení, nikoliv práce pro společnost. V zahraniční politice nejsou schopni egocentristé odolat obrovskému nátlaku cizí moci. Prosazují mnohdy napohled jasně zhoubné myšlenky (transsexualismus, multikulturalismus).

Patrioti hájí zájmy národa, a proto se zásadně liší od egocentristů ve věcech, které se mnohdy špatně vysvětlují. Nechtějí migraci na naše území, protože se bojí ohrožení naší kultury a vzniku konfliktů. Nechtějí nadvládu cizích mocenských entit, které hájí svoje zájmy bez ohledu na naše. Bojují proti zhoubným neomarxistickým myšlenkám. V pohledu na konflikt na Ukrajině potom nastává vyostřená situace, protože patrioti vědí, že rozeštvání s Ruskem neslouží dlouhodobým zájmům národa, ale sankce nás poškozují a jiní na tom vydělávají, zatímco egocentristům to nevadí, neboť zájmy národa z principu nehájí a podléhají cizí moci.